

VÅGESTYKKET

Vigdís Garbæk

VÅGESTYKKET

Det jeg skal lese har jeg kalt Vågestykket.

Det er om en liten pike som måtte være tro mot noe hun kalte sannhet.

Den lille piken var meg.

.

Jeg bodde langt inne i de store skogene.

Der fant jeg opp hjulet.

Jeg løp ut av skogene for å vise frem hjulet mitt.

Da jeg nådde skogkanten så jeg at alle gikk og trillet på hvert sitt hjul. Hjulet måtte være oppfunnet for lenge siden.

Etter en stunds forvirring kom tanken om at mitt hjul var nå mitt iallefall

for jeg hadde funnet det opp helt selv.

Det var av min tanke.

Men faktum var at mitt hjul også bare kunne brukes slik alle andre hjul ble brukt, så jeg måtte lære meg at alle hjul var like bra og nødvendige så lenge de ble brukt til det de skulle brukes til:

nemlig Å GÅ RUNDT.

Dette er min lille erkjennelses historie.

Den skrev jeg til meg selv som en slags prevensjonsfortelling, så jeg ikke skulle falle for fristelsen til å tro at jeg hadde funnet opp LYSET.

At du har sett LYSET gjør deg ikke til oppfinner.

Det er for et menneske en stor lykke å finne sin egen Sannhet og vite at ens egen vei gjennom livet brakte med seg denne nye erkjennelsen. Erkjennelsen som setter alt på spissen, som setter gammel virkelighet i skammekroken og forlanger at det hele skal leves igjen, med en annen forståelse av Sannhet.

Den som har vandret i Sannhetens have går ikke uberørt derfra.

Gamle stier er gjengrodd og du må selv trække opp de nye.

Det gikk som en undring gjennom min verden:
det er ikke jeg som lever livet
det Livet som lever meg.

For å klare bevegelsen fra en virkelighet inn i en annen og samle disse to til ett uttrykk, skrev
jeg dette som for meg er en bønn om hjelp til å forene disse to verdener:

Jeg gråter over min tapte barnlighet.
Jeg takker for min nye viten.
Jeg ber om hjelp til å gjenvinne min barnlighet,
beholde min viten,
og gå videre
som et helt Menneske.

Å eie barnets undring og glede over verden, forenet med den viten om verden som jeg fikk i
mitt møte det Det Uevnelige, er for meg det samme som å være et helt Menneske.

Å beholde barnet i seg selv har med renhet, enkelhet og sannhet å gjøre. At det ble slik for
meg stammer fra mitt første bevisste møte med min første læremester: LYSET.

Det var en sommerdag, og jeg var 5 år gammel.

Jeg satt og lekte under noen store bjerkeetrær. Da så jeg opp, og det kom en lysstråle gjennom trekronene.

Den sa meg, ordløst, at den følelsen jeg hadde der, av helhet og samhørighet med Alt, den måtte jeg aldri slippe.

Den følelsen var det samme som å være tro mot seg selv.

Var jeg tro mot meg selv, fikk jeg oppfylt meg selv.

Å oppfylle seg selv var det største et menneske kunne oppleve: det å være seg selv, fullt og helt.

Fra da av var det som om jeg gikk på en smal vei av lys.

Dette møte med LYSET satte en stemning for livet mitt.

Jeg brukte alt som hendte meg opp mot denne følelsen av helhet og samhørighet. At det inne i meg og det utenfor meg klang med samme tone. Siden mitt liv, som alle andres, ble sammensatt av både lys og mørke, var lysopplevelsen det jeg brukte til å holde meg nær meg selv.

Jeg har alltid hatt et stort behov av å forstå hvorfor mennesker gjør som de gjør. Jeg lærte meg tidlig å iaktta det som skjedde rundt meg, og slik ble livet en lærevei for meg. Når de voksne sa eller gjorde noe jeg ikke forsto, målte jeg det opp mot den sannhetsforståelsen lysopplevelsen hadde gitt meg.

Den var det sanneste av alt.

På denne måten opprettholdt jeg noe jeg kalte Sannhet.

Jeg forsto at jeg aldri måtte stivne innvendig i bitterhet eller skuffelse over livet og menneskene, men bære takknemligheten høyt i hjertet. Alltid holde hjertet levende i møte med omverden.

For et kaldt hjerte fryser i hjel av sin egen kulde.

Jeg har så lenge jeg kan huske, levd med en visshet om at liv og død bare er en hårsbredd fra hverandre. Og at det var vesentlig å leve et liv jeg ikke skammet meg over å ha levd.

Jeg måtte være tro mot min indre stemme. For var jeg utro fikk jeg ikke oppfylt meg selv, og det ville ikke være til å holde ut.

At jeg i grunnfjellet av meg selv så livet som en lærevei, var som en favn å hvile i når jeg senere sto overfor min neste læremester:

Angsten.

Så var det ikke lenger nok å være tro mot meg selv, jeg måtte også våge å ta alle mine muligheter i bruk, være hele mitt sanne vesen. Angsten viste meg at jeg ikke hadde tatt hele meg selv i bruk, og at jeg led av livsangst, redselen for å folde meg helt ut.

Gang på gang utsatte jeg å gjøre det jeg fryktet, til selvforakten var større enn frykten. Da først klarte jeg å bevege meg.

Angsten var min følgesvenn i mange år.

Jeg så nye og ukjente sider av meg selv, og fikk da også en forståelse av menneskets mange ansikter.

Jeg lærte forskjellen på medfølelse og med-lidelse.
Jeg lærte å ikke bruke en annens lidelse til å gråte over egen smerte,
for det er mye smerte som går med til vår vekst.

Jeg lærte å bære mine egne byrder

Jeg lærte å ha tilstedeværelse, og til å ha oppmerksomheten rettet innover og utover på samme
tid, for alltid å kunne avsløre mine egne usannheter.
Jeg lærte å sette pris på denne selvransakingens gave.

For du skal leve med det du gjorde og du skal dø med den du var, og jeg ville leve et liv jeg
kunne dø med.

Det er noe et menneske trenger mer enn noe annet, og det er selvrespekt, for uten selvrespekt
er vi ikke mottagelige for livets største gave: Kjærligheten.

Den er ikke hjemløs som har bolig i seg selv.

Jeg ville flytte inn i meg selv, men da måtte jeg være villig til å gå på glasskår med nakne
føtter.

Vi kjempet en kamp på liv og død, angsten og jeg, om hvem av oss som skulle eie min
fremtid.

Jeg lærte å stå i angsten til den sakte trakk seg tilbake og etterlot meg som en sliten seierherre
på mitt livs slagmark.

Jeg lærte å sette pris på et sekunds angstfrihet, og glede meg over igjen å kunne kjenne
hverdagens varme puls, og vite at slaget var over for denne gang.

Jeg lærte å ta bare ett øyeblikk av gangen, for i det øyeblikket lå kraften til å ta det neste, og
slik beveget alt seg sakte fremover mot innflytningsdagen.

Som standen mottar havet

kjenner jeg sjelens bølger

                                  som varme små skyll

                                  eller i kraftige stormkast

frem og tilbake

frem og tilbake

for hver gang vet jeg litt mer om meg selv.

En ting visste jeg så altfor sikkert:

Jeg var ikke pålagt tyngre byrder enn jeg kunne bære.

Like mild som Angsten var streng var min neste læremester: Naturen.

Naturen viste meg at alt liv følger de samme lover.

Den tok meg varsomt i hånden og fortalte om livet, om forandringene alt liv må tåle.
For selv det stilleste vann er i bevegelse.

Og jeg måtte lære å slippe.

Den fortalte om regndråpen som må erfare hele havet på sin vei mot evigheten.

Og jeg måtte lære å våge å feile.

Den fortalte om det frosne treets tålmodighet og tillit, der det rolig står og venter på vår.

Og jeg måtte lære å bære alle menneskets årstider med samme ro.

Den viste meg hvordan grenene holder seg myke for å ikke brenne i stormen, og den delte
trestammenes hemmeligheter med meg.

Og jeg måtte lære å se det sanne i alle mennesker.

Den viste meg mangfoldets nødvendighet, og hvordan alt arbeider sammen for et felles mål.

Og jeg måtte lære å ikke dømme.

Den fortalte meg hvordan knappene lider når de brister, men at de allikevel våger, for å fullføre sin plass i det Hele.

Og jeg måtte våge å være meg selv.

Da vi skiltes ga den meg en sten og sa, ordløst:

”Hold denne i hånden når livet smerter mest og du vil gjenkjenne det Evige.”

Og jeg lærte å gå til Naturen med mine spørsmål.

I mitt innerste umålbare jeg bor ideen om meg.

Jeg kjente at jeg skulle skrive.

Mitt indre ikledde seg en indianerkvinnes drakt og sa, ordløst:

Du må vente til du er over 40 år, for du har ennå ikke erfart nok.

Jeg forsto hva hun mente, for jeg hadde ingen ild i meg, og da er det ikke rett tid.

År gikk med stadige prøvelser på hvor mye jeg egentlig hadde lært av mine læremestre.

Så kom noen stille år, og jeg kjente en dyp takknemlighet for igjen å være en del av hverdagen.

Når jeg så i sekken hvor jeg hadde hatt de tunge stenene, var alt blitt til diamanter.

Og jeg ble over 40 år.

En uro meldte seg i kroppen og følsomheten vokste.

En natt var det som et sceneteppe ble trukket til side, og foran meg så jeg et landskap nesten dekket av tåke.

Tåken trakk seg sakte tilbake, og på himmelen mellom to hvite fjell sto en stor rød kule og så på meg.

Den eide all visdom, var all kjærlighet, og den elsket meg som jeg var.

Men den krevde også at jeg tok alle mine muligheter i bruk, at jeg var hele mitt sanne vesen.

Min første læremester LYSET hadde kommet for å kreve troskap mot min barndoms sannhet.

Så var jeg tilbake ved selvrespekten, bare at denne gang het det respekt for sjelen, eller respekt for den indre vei.

Jeg visste jeg hadde min egen vei å gå.

Men våge det-

Jeg sto ved porten til sjelens rike, og jeg nølte.

Jeg ville være liten og ansvarsløs bare litt til,

og jeg lovet å komme ved neste korsvei.

Og neste korsvei kom, og neste og neste, men jeg møtte ikke frem.

Det indre trykket økte.

Intuitivt forsto jeg at jeg sto overfor den vanskeligste tiden i mitt liv.

Jeg ba om å få slippe - selv om jeg visste jeg ikke hadde valg.

Jeg orket ikke ennå en gang at livet skulle utfordre min utholdenhet.

Til svar fikk jeg drømmer som viste meg at jeg var i utvikling og at den ikke kunne stanses.

Jeg sa: Jeg forstår, jeg gir meg - for igjen å be om å få slippe.

Om nettene var det som om kroppen brant og jeg følte at noe var på vei innenfra og utover.

Dette noe kalte jeg for "Kraften".

Jeg visste ikke hva jeg skulle med denne "Kraften".

Det eneste jeg ville, var å bli synlig for meg selv.

Etter mange " Jeg kommer snart, jeg kommer snart..."

våget jeg tilslutt å se min tvilling, sjelen, i øynene.

Og jeg gikk gjennom porten til sjelens rike.

En læreprosess begynte, og jeg måtte venne meg til en virkelighet i stadig forandring.

Det var som om kroppen hadde skiftet hastighet, som om den sang med en ny tone. Sansene ble skjerpet, og jeg fikk nytte av de egenskapene angsten hadde lært meg å ta i bruk: evnen til total tilstedeværelse i viktige øyeblikk og evnen til å ha oppmerksomheten rettet mot flere steder i meg selv samtidig.

Jeg lyttet innover, lyttet til de tanker som foregikk på et dypere lag i meg.

Jeg kunne tenke en tanke eller si noe, og et lysglimt oppsto i rommet. Jeg visste det betød: søk her! Og jeg måtte raskt rette min oppmerksomhet mot omverden, mot dagsbevisstheten, mot følelsene, mot det som skjedde i kroppen og mot det sanneste i meg: de underliggende tankestrømmene, for å analysere hva som foregikk.

Slik reiste den indre viten frem mot sitt mål, foreningen med den daglige bevissthet.

Tankesettet skiftet fra å være Jeg-orientert til kollektiv orientering.

Den religiøse følelsen fikk et dypere lag.

Det hele kjentes som en endring fra barn til voksen, fra uskyld til ansvar.

Jeg hadde begynt å folde meg ut.

Så kom den dagen som skulle forandre mitt liv.

Det var en ganske alminnelig dag, en helt vanlig formiddag, på en helt vanlig bygate.

Det var en dag i november.

Jeg hadde akkurat krysset gaten.

Jeg snudde meg og så et av de siste bladene på treet, like utenfor der jeg bor, falle til marken.

Jeg så det vippe frem og tilbake og tenkte: ”Takk for i år”.

Da var det som om bladet ga gjensvar, og ble til gnistrende lyspartikler.

Og jeg så virkeligheten slik jeg aldri før hadde sett den.

Tiden stoppet.

Det ble helt stille.

Jeg, min sjel og Altet klang sammen i ett jublende øyeblikk som bar Evigheten i seg.

Sammen gikk vi gjennom porten til Sannhetens have,

hvor alt er ETT,

hvor Vi er et sterkere ord enn Jeg,

hvor alt bare har ett ønske:

Å VÆRE.

Jeg så hvordan alt er avhengig av alt annet, og at alt er til for Helhetens skyld.
Jeg så hvordan menneskene, på det dypere lag i seg, arbeider sammen mot et stadig renere uttrykk for hva Mennesket egentlig er.

Jeg så at for hvert eneste menneske finnes det en tiltenkt plass i det Hele.
Det er en plass som aldri kan fylles av noen annen.
Så viktig er ett menneske.

Jeg så inn i materiens oppbygning.
Jeg så at alt unnfanges av Den skapende Tanke, fra mulighetenes hav, for så å fødes til materie.

Jeg så hvordan alt var skapt ut fra samme prinsipp. Alt hadde samme grunnmønster. Slik dette uttrykket seg for meg så det ut som et 8-tall i evig bevegelse.
8-tallet sto for en kreativitet og utvikling som aldri opphører.

Det finnes ikke begynnelse eller slutt, bare endret form i en uendelig strøm av muligheter.

Det var hastighetene på ringene, eller banene, i 8-tallet som skapte materiens mangfold.
De forskjellige hastighetene ga forskjellig uttrykk i materien.

Jeg så at alt hadde i seg en trang til å uttrykke sitt egentlige vesen-
oppfylle seg selv.

Det var i punktet mellom 8-tallets to ringer alt bar i seg viten om seg selv, og om sin vei til
oppfyllelsen av seg selv.

Selv den minste partikkel og det ytterste rom bar i seg denne trang og denne viten.

Ut fra dette punktet mellom 8-tallets to ringer kom alts pust.

Det var som et stort åndedrett, en energipulsering, gikk inn i og ut av alt, inn i den minste
partikkel og ut i det ytterste rom.

Det er dette punktet alt kommer fra.

Det er til dette punktet alt vender tilbake,
som et pust.

Fra dette usynlige, umålbare punkt strømmet Kjærlighet, en Kjærlighet som binder alt
sammen.

Over alt og i alt, fra alt og til alt strømmet Kjærlighet.

Himmel og jord forentes, jeg så at jorden var et hellig sted.

I selvsamme øyeblikk kollapset den hele eksistens inn i meg,
for igjen å bli født ut av meg.

Jeg var det ytterste rom.

Jeg var den minste partikkel.

Jeg var menneskene jeg møtte.

Jeg var grenseløs.

Jeg var navnløs og min kropp mintes alt den hadde vært, helt fra sin opprinnelse som
stjernestøv.

Jeg er ingen

Jeg er alle

Jeg er ingenting

Jeg er alt

I selvsamme øyeblikk visste jeg at kroppen og bevisstheten har evig liv.

Kroppen blir igjen sin opprinnelse - Jord.

Bevisstheten blir igjen sin opprinnelse - Lys.

Himmelen åpnet seg og LYSET brøt igjennom.

Jeg sto overfor den Evige Væren.
Mine øyne hadde ingen trang til å se.

Jeg sto i det tidløse punktet,
Evighetspunktet, det identitetsløse, kroppsløse stedet.
Stedet hvor det ikke finnes fødsel og ikke død.

I det øyeblikket mistet jeg det jeg hadde kalt Gud.
Det jeg hadde gitt navnet Gud, måtte jeg nå gi navnet, min sjel, eller min indre vei.

Det jeg nå møtte bar ikke navn.

I møte med Det Ujevnelige blir ord for store og ikke store nok.
Når du beskriver Det Ujevnelige sier du alt om deg selv og ingenting om Det Ujevnelige.

Jeg visste at jeg aldri hadde lov å gi Dette et navn, og at den eneste måten å beskrive Det på,
var ved selv Å VÆRE.

Min sjel bøyde seg i ærbødighet for Dette uten navn, og det gamle
bibelske ordet ”skje Din vilje” ble til: ”Din vilje skjer i meg”.

Jeg sto igjen tilbake på gaten.
Tiden hadde stått stille.

Den lange natten

Først kom stillheten.

Så kom ydmykheten.

Så kom takknemligheten.

Så kom lengselen.

Hele meg lengtet mot et annet sted,
mot Lyset, lettheten og kjærligheten.

Jeg lengtet mot livet, livet på den andre siden.
Livet på denne siden var et eneste stort mørke.

Jeg var som en fremmed i den verden jeg alltid hadde elsket.

Jeg var uten kropp.

Jeg var hverken mann eller kvinne

Jeg var bare lys.

Jeg var bare kjærlighet.

Det var som om jeg måtte føde meg selv på nytt,
i materien og til dette livet.

Hvordan skulle jeg klare å gå tilbake
og igjen ikle meg min gamle drakt.

Hvordan skulle jeg igjen kunne være mor,
kvinne og venn,
jeg, som kom fra landet på den andre siden.

Alt i meg vrenget seg.

Jeg brakk meg.

Jeg ville presse ut av meg alt som hadde hendt meg.

Jeg orket ikke å bære det.

Jeg orket ikke å leve.

Å leve var å være død i dette livet.

Jeg ville til livet - på den andre siden.

I det samme så jeg, for mitt indre øye, en jernport slå igjen.

Og det sa, ordløst:” Du slipper ikke inn”.

Mitt livs kar var ennå ikke fylt.

Det var som om jeg sto i brann.

Jeg visste at hvis jeg ikke var totalt tilstede i ilden, ville jeg glemme alt og bare ha et vagt minne om noe stort og vakkert.

Jeg måtte stå i ilden uten å bli tilintetgjort, og jeg måtte selv bli ild uten å miste identitet.

For denne viten fra mitt indre skulle preges i hele mitt vesen, for aldri å forlate meg.

Jeg hadde avdekket et nytt lag av bevisstheten.

Det var umulig for meg å lese om andre menneskers erfaringer og tanker rundt dette emnet som jeg stred med.

Jeg måtte tenke, føle og forstå alene.

Jeg måtte forstå Sannhet på min egen måte.

Jeg måtte gi det mine egne ord.

Jeg var ikke sulten eller tørst, og jeg trengte lite søvn.

Til tider måtte jeg minne meg selv på å puste, for jeg sluttet å puste i lengre strekk, uten at det skapte noe problem.

Hele meg lyttet mot et annet sted.

Jeg var i et bevissthetslag som var langt fra Jord.

Virkeligheten var ikke ny, men med mine nye øyne så jeg lengre enn jeg før hadde sett.

Jeg forsto at bevisstheten hadde mange lag, at vi kan vende vårt blikk i mange retninger, og at et lag i oss aldri forlater Evigheten.

Det finnes ikke fra evighet til evighet.

Vi er i Evigheten.

Det var som om livet til nå hadde vært en lang dvale.

Nå våknet jeg, for å gå inn i den virkelige virkeligheten.

Det flyttet en liten fugl inn i mitt bryst.

Der satt den og lærte meg å lese de gamle skrifter med mine nye øyne. Og jeg så hvordan dette bevissthetslaget uttrykker seg likt i alle folkeslag og til alle tider.

Den fortalte meg om ordene bak ordene:

Slik som dagen og natten tjener samme himmel,
slik er også det gode og det onde likeverdige krefter,
som bringer Lyset videre.

Den sa:

Alle barn er født med navnet Sorgenfri.

Skyldfrie kommer de inn i verden.

De er kommet for å løse arvesyndens gåte,
for igjennom det å kunne forløse sin sjel.

Den sa:

Menneskets dypeste ønske er å forløse sin sjel.

Sjelens ønske er å komme til uttrykk i mennesket.

Begge hviler de i Enheten.

Den sa:

Det er tre nøkler til tre rom mennesket trenger
på sin reise mot seg selv.

Den første nøkkelen er sannhet.

Mennesket må våge å se seg selv i øynene - se sannheten om seg selv.

I dette vågestykket skjer en renselse.

Stadig renselse er nøkkelen som åpner døren til hjertets rom.

Når det ikke lenger finnes noe å skjule, finnes heller ikke døren
som skiller mennesket fra sitt eget hjerte.

Sannhet er nøkkelen til hjertets rom.

Den andre nøkkelen er tillit.

Tillit til livet, tillit til menneskene, tillit til at det finnes en vei, tillit til at alt som skjer har en
mening.

Tillit er nøkkelen til sjelens rom.

Den tredje nøkkelen er overgivelse.

Det er nøkkelen til Enhetens rom.

Den lille fuglen fortsatte å lære meg om ordene bak ordene.

En dag kjentes det som om mitt hjerte skulle sprenges av alt jeg hadde lært og av alt jeg så, og jeg sa: ”Jeg orker ikke mer”.

Da rørte den lille fuglen seg forsiktig og fløy ut.

Og jeg hadde fått en forståelse av meningen bak alle hendelser.

Når ordene bak ordene taler, stopper selv vinden for å lytte.

Det kom dager i ekstase, og dager i lengsel og smerte.

Angsten lå alltid nær, da det ikke er enkelt å bevege seg fra en virkelighetsoppfatning til en annen.

Rommet mellom de to er en avgrunn.

Jeg var redd for å miste det jeg hadde sett, men jeg var også redd for å drukne i min egen åndelighet.

Tryggheten var for meg å vite at disse opplevelsene hadde jeg ikke tvunget frem fra mitt indre av et opplevelseshov eller flukt.

Men at det som skjedde i meg var menneskets egen naturlige utvikling.

Jeg kjempet for å beholde meg selv og min nærhet til livet midt i det identitetsløse. Jeg visste at det var bare som et bevisst Jeg, jeg kunne gå igjennom.

Midt i kampen ga jeg opp, og sa: "Dette har aldri hendt meg".

Et mørke la seg over mitt sinn. Min personlighet skiftet. Jeg mistet min lysvei fra barndommen, og jeg følte meg ikke lenger tilknyttet alt annet.

Jeg hadde forlatt mitt indre hjem.

Jeg fikk kjenne hva det koster å frskrive seg sine erkjennelser og sitt liv.

Det var et mørke og en tomhet jeg ikke kunne leve med, og jeg la meg ende ned og sa: " Jeg overgir meg".

I det samme nu var jeg tilbake hos meg selv.

Min sjel hvasket stille:

Dine åpenbaringer er gitt deg for å være i,
og gi videre i form av deg selv.

De skal omformes i deg,
for kun ved din Væren blir de forstått.
De forstås ikke med ord.
De kan aldri forklares, og de kan ikke gjenskapes.

Det finnes et rett øyeblikk for enhver tilstand.

Et rett øyeblikk å være dåre

og et rett øyeblikk å være klok.

Et øyeblikk trodde jeg at jeg var til for den store verden, jeg glemte at min lille verden ER Verden.

Et øyeblikk trodde jeg at jeg måtte endre meg, forandre mitt liv.

Jeg ila meg selv restriksjoner på både tanke og handling, og jeg så hvor fort fanatikerer, vaktmesteren til Himmelens port, vokste i meg. Og det ble trangt.

Midt i dette trange brøt det gjennom en lys tanke.

Det var jo nettopp som meg selv, midt i mitt eget liv, jeg hadde nådd dette som var mitt livs mål.

Jeg skjønnte at den rene, enkle, ikke tilgjorte tanke, var bra nok.

Den naturlige oppførsel var ren nok.

Den ekte handling var god nok.

At det å være seg selv var nok.

Å gi opp kontroll og følge livets naturlige strøm,
er for første gang å ha kontroll.

Hverken alder eller viten gjør vis.
Bare erfart og forstått liv gir sann visdom.
Det erfarte liv gir medfølelse.
Det forståtte liv gir ydmykhet.

Hva kan jeg si som ikke alt er sagt
Ingenting
Hva kan jeg tenke som ikke alt er tenkt
Ingenting
Hva kan jeg være som ikke alt har vært
Meg selv

Mine opplevelser kan aldri bli din erfaring.

Og min sannhet er ikke ditt mål.